

"A l'ordenar-me no em treure la sexualitat"

El Joaquim i la Roser es van conèixer al Trueta de Girona, on ell feia missa i ella estudiava

CARME ESCALES / BARCELONA

DISSABTE, 17 DE SETEMBRE DEL 2016 - 21:25 CEST

Roser Crivillé (Seva, 1950) no solia anar a missa, però era el que es recomanava a l'escola d'infermeria on estudiava, a l'Hospital Josep Trueta de Girona. «Eren temps de Franco», comenta Crivillé, que no només va acabar assistint a missa, sinó que també s'oferia per fer-ne les lectures. Però tenia molts dubtes existencials, i els va voler aclarir amb el capellà auxiliar que celebrava les eucaristies a l'hospital, Joaquim Botanch (Cassà de la Selva, 1925). «Com que no m'acabaven de convèncer les seves explicacions, vaig decidir escriure-li una carta, discutint-li allò de què parlàvem», rememora Roser Crivillé.

L'hi va fer arribar per sota la porta del despatx, i així va començar un continu cartejar-se durant tot un curs acadèmic, debatent molts altres dubtes existencials. Fins que un dia, van quedar per sopar en un restaurant i ell li va confessar els seus sentiments envers ella. Va ser a partir de llavors, quan ell es va dir que no podia sortir amb ella i seguir sent sacerdot. «Allò devia ser a l'estiu, i Franco va morir el novembre del mateix any», puntualitza Crivillé.

Així que, Joaquim Botanch, que tenia llavors 50 anys, va anar a parlar amb el bisbe de Girona. «Em va dir: 'Et seré sincer, altres capellans m'havien dit alguna cosa, però de tu ningú me n'havia dit res'», recorda Botanch. «Després em va dir que reflexionés bé. I quan li vaig replicar que ho tenia ben clar, vam enviar una carta a Roma demanant la meva dispensa del celibat», explica Botanch. «Ara només podria exercir de capellà en un cas d'urgència. I si quedés viudo i volgués recuperar la meva vida com a sacerdot, no caldria tornar a ordenar-me», puntualitza.

Però en aquell moment, una altra vida molt diferent començava per a ell. «No tenia ni ofici, ni benefici. Tampoc diners. En aquella època, els sacerdots no teníem seguretat social», aclareix l'home, que havia entrat al seminari amb 19 anys.

«Gràcies a un amic sacerdot, em van donar feina a la fàbrica de texans que Manolo Escobar tenia a Esplugues de Llobregat», explica l'exsacerdot. Té 91 anys i és voluntari de la delegació de missions del bisbat de Girona.

A la seva longeva edat, Joaquim Botanch es pronuncia clarament sobre el celibat: «Quan em van ordenar, no em van treure la sexualitat. Molts capellans han viscut el que jo vaig viure, el que és estrany és no viure-ho. I segur que el papa Francesc hi faria alguna cosa, si no tingués un entorn tan rigorós com el que té».

Publicat a: El Periódico

Font del document: <http://www.elperiodico.cat/ca/noticias/societat/lordenar-me-capella-van-treure-sexualitat-5384211>